

Er det nok?

Det er blevet sagt om vor tid, at den kan splitte atomet, men ikke forene menneskeheden; at den kan hæve levestandarden, men ikke mætte menneskehjertet; presse produktionen op, men ikke udløse menneskets skabertrang; få hele kloden i tale på én gang, men ikke råbe hinanden op.

Vor tid er atomalderens og ideologierens tid, længselens tidsalder. Vi har de fineste skoler, de hurtigste biler og de største krige. Man har bekæmpet epidemier, men ikke fået bugt med selvsk-

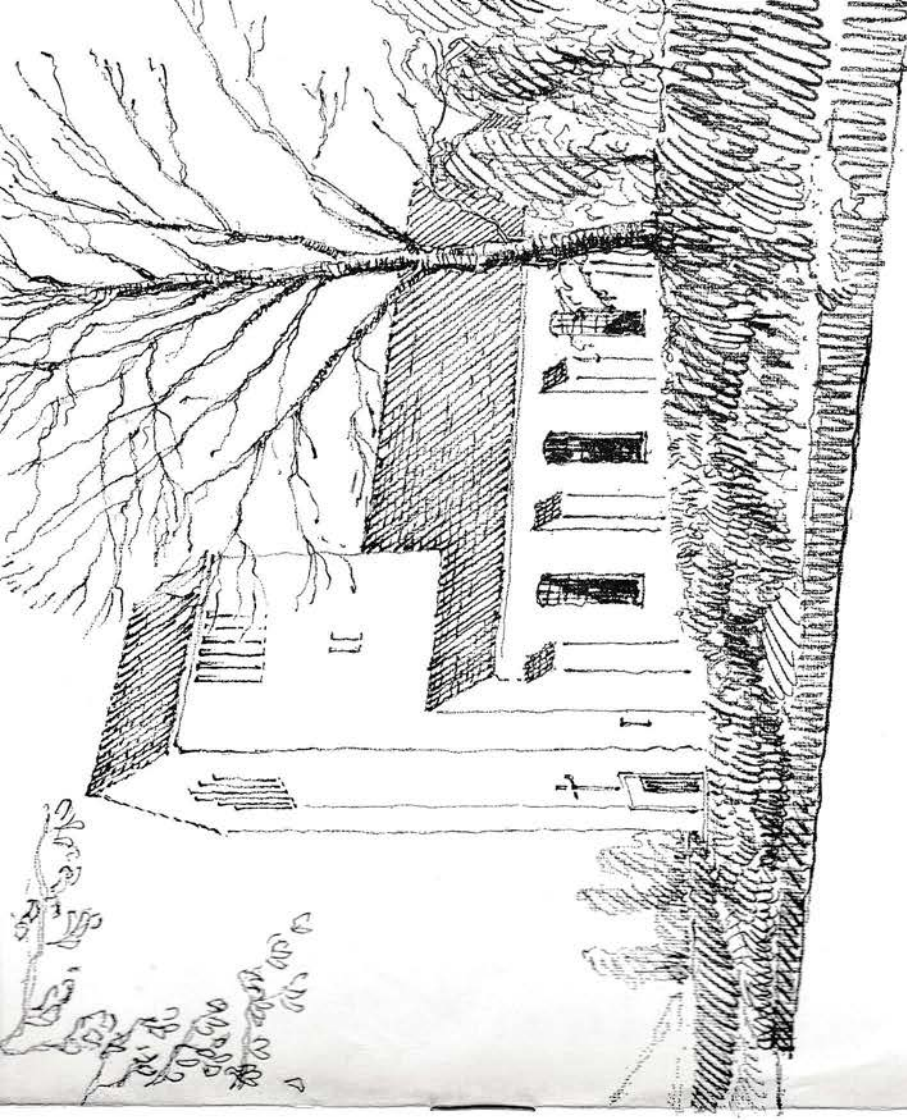
heden. Man har forlænget levealderen, men ikke lært mennesket at leve.

Ja, den tekniske udvikling har givet os umådelig meget, men heller ikke mennesket af i dag lever af brød alene!

H. W'ench

Jeg siger ikke, at vi bor i Sodoma, men jeg siger bare, at sådan var der også i Sodoma! ... ☆

Den som stadig tænker på hævn, holder sine sår åbne.
Bacon

Adresser:

Sognepræst Johs. Bjerrum,

Dyssebakken 8, 2900 Hellerup, tlf. GE 7108.
Træffes bedst hverdage (undtagen onsdag) kl. 11-12. Tirsdag dog kun kl. 18-19.

Residerende kapellan, mag. art. Max W. Olsen,

Grants Allé 23, 2900 Hellerup, SØ 6183.
Træffes bedst hverdage (undtagen fredag) kl. 12-13.

Kordegn Rudolf Hansen,

Ellemosevej 115, 2900 Hellerup, GE 2875.
Træffes hverdage (undtagen torsdag) kl. 9-13. Fredag tillige kl. 18-19.

Organist, dr. phil. Povl Hamburger,

Jægerbakken 7, 2820 Gentofte, OR 5227.

Kirkebetjent H. Braune,

Dyssegaardsvej 98, 2860 Søborg, SØ 6427.

Menighedsrådets formand:

Civillingeniør Steen Laiet,
Smakkekrogen 6, 2820 Gentofte, GE 9118.

Menighedsplejen:

Formand: sognepræsten.
Kasserer: Fru R. Bredvad, tlf. SØ 7924.

KFUM-spejderne:

Gruppelæder:

Steen Laiet,
Smakkekrogen 6,
2820 Gentofte,
GE 9118.

Tropleder:

Erik Andresen,
Gothersgade 151 A, mezz.,
1123 København K,
15 00 80.

Grupperådets

formand:

Edith Torp,
Lyngbyvej 281, 2900 Hellerup,
GE 7384.

Henvendelse om kirkelige

handlinger

Dåb: Henvendelse sker til kordegnkontoret og til præsten.

Vielse: Henvendelse sker først til præsten for fastlæggelse af dag og tid, derefter til kordegnkontoret.

Begravelse: Henvendelse sker til præsten angående dag og klokkeslet.

C. TH. THOMSENS BOKTRYKKERI A/S

Dyssegårds-Bladet

En bilsen fra Deres kirke

NR. 4 · 1970 · 35. ÅRGANG

Alle Helgen

Selve dagen, „Alle Helgens Dag“, er af gammel dato. Igennem de seneste årtier har der været afholdt andagter rundt omkring på byernes kirkegårde, hvor dagens særlig præg er understreget. Også gudstjenesterne på den første søndag i november præges af Alle Helgens Dag. „Helgen her og helgen hisset, er i samme menighed“. En understregning af, at i troen på Jesus Kristus er vi alle ét, både levende og døde. Det betyder selvfølgelig ikke, at så er sorg og savn afskaffet. Nej, der er tit ikke noget, der kan trykke så meget, som et savn. Men det kan vel næsten altid kun de mennesker snakke med om, der har det inde på livet. Savnet er og bliver den pris, der må betales, når døden gør adskillelse mellem to mennesker. Det kan forøvrigt også være godt at vende om på og forme sådan: Hvor intet savn er, er der heller ingen kærlighed!

Det forekommer mig nemlig, at mange tager så meget patent på savnet, at de ruger over det, gør det til en byrde, så alt omkring dem bliver tomt og ligegyldigt. Det giver en fornemmelse af et falsk savn, der udtrykkes, umuligt at bære i længden. Og det er et spørgsmål, om det ikke ofte skal dække over den tomme kærlighed, der måske rent ud kan benævnes ved spildt tilværelse!

Kærlighed vil altid omsættes i gerning. I det virkelige savn bor der en kærlighed, der må finde sit afløb, mest måske, fordi vi ved, vi ikke stirrer mod en mørk mur, døden, men mod de levendes land i en troens forvisning på, at „Herrens venner ingen sinde mødes skal for sidste gang“. Og hvem er vel nærmere til at nyde godt af den kærlighed end dem, der er os nærmest i det daglige? For lade kærligheden gå til grunde i evindelige beklagelser er jo ikke nogen særlig nydelse for hverken en selv eller omgivelserne?

I Allehelgens søndagens evangelium, den 1. november, er der en god del frimodighed at hente „for den, der må leve med savnet“.

Johs. Bj.

Kirken orienteret mod fremtiden

„Ordet *kirke* er i dag ikke et ord, som vækker de store forhåbninger. Det er endda moderne at være træt af kirken.“

Således siger en af „Kirkernes Verdensråd“s ledende mænd i en rapport. Og han fortsætter med at skildre den mærkelige svingning mellem overdrevet håb og modløs skuffelse. Store planer om alt det, der skal gøres af kirken, og på den anden side en udpensling af kirkens svagheder. Begge standpunkter går ud fra, at man glemmer, at det afgørende er fællesskabet i Kristus og ikke vore planer eller vore bristende evner.

Lad os et øjeblik standse to steder, nemlig i Kina og herhjemme.

Vi ved ikke meget om de kristne kirkers skæbne i Kina, et af de gamle og elskede missionsområder. Men besøgende kan fortælle, at der stadig er kristne derude. Man ved, at de deltager i landets opbygning på lige fod med andre, og man ved også, at deres muligheder for at gøre et kristent standpunkt gældende i samfundet er minimale. Men ét kan de kristne; ud fra fællesskabet i Kristus kan de tjene. Kun således kan de være vendt mod fremtiden. De store planer har de ikke, og vi har ikke den fjerneste ret til at give dem gode råd, men vi kan bede for dem, at de må blive bevarede fra den store modløshed.

Vi, der lever i en kirke, som har gode kår, kan lægge alle de planer, vi vil, men fristes til modløshed, når vi møder menneskers ringe forventninger. Vi trænger til at bede om, at vi – ud fra fællesskabet i Kristus – må få kraft til at tjene, at

være til hjælp i alle sammenhænge, hvori vi er sat. Lad os nævne nogle eksempler!

Tænk på undervisningssystemet, hvor der er brug for mennesker, som vil kæmpe for, at menneskelige værdier ikke går tabt overfor teknikken.

I det offentlige liv trænges der til folk, som vil bryde igennem alle regler for at møde det ensomme menneske.

I de politiske partier skal der være mennesker, som har dristighed til at gå imod ønskerne om stadig stigende velstand og til at pege på den fattige verdens behov.

Det ukendte Kina og det for os velkendte Danmark. Forskellige ydre forhold, men begge steder er tjeneste ud fra fællesskabet i Kristus løsenet.

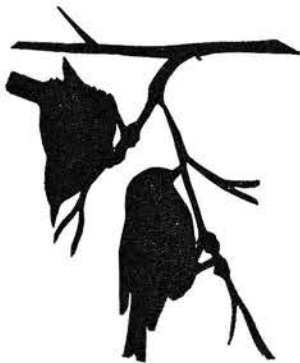
(efter Garnisonskirkens blad)

Lov er, hvad vi skal gøre, men evangelium, hvad Gud vil give. Det første kan vi ikke gøre, det andet modtager og giver vi med troen. Thi Gud virker det ved Ordet og sakramenterne.

Luther

En oplevelse

Jesu lignelse om „den fortabte søn“ giver os ikke noget uigendriveligt bevis på Guds eksistens. Den forudsætter, at Gud er. Jesu anliggende var ikke at tvinge nogen til at anerkende Gud, men at tage angsten fra den, for hvem Gud er en uafstyrlig virkelighed.

Den yngste søn i lignelsen mente, at han kendte sin fader. Og da han i det fremmede land havde sat den formue til, som han havde fået udleveret da han ønskede at få luft under vingerne, gjorde han status og fandt ingen anden udvej end at rejse hjem. Det blev jo ikke til den tidligere tilværelse, men som arbejdsmænd på slægtsgården kunne han vel få et job. Søn var han jo, selv om han nu var „forloren“. Med sit beskedne forslag håber han at kunne formilde sin gamle fader og beholde skindet på næsen.

Men ved hjemkomsten får han sit livs chok: hans fader skal ikke formildes. Hans kærlighed til sønnen er ikke død. Han venter ham, tilgiver ham og giver ham hans plads tilbage – som søn af huset.

Eventyr? Nej, lignelse! En billedtale om hvordan den Gud er, hvis spejlbillede Jesus var.

Sådan er Gud. Og sådan lærer den ham at kende, som vender hjem til ham.
O. Behrendt

Kristne og ikke-kristne

Forholdet mellem kristendommen og de andre religioner har altid været af stor betydning, men indstillingen har fra kristen side svinget meget. Holdningen har været skarpt polemisk for ikke at sige krigerisk, og det modsatte syn, at enhver tro er lige god, har også været repræsenteret.

I vore dage er en mere saglig og rolig holdning ved at blive almindelig, uden at man derfor fra kristen side glemmer forpligtelsen til at gå ud i alverden for at gøre alle folkeslag til Jesu disciple.

Vi kan sige, at den kristne, der møder den ikke-kristne, netop ikke kunstigt må fortie, at kristendommen gør krav på at være verdensomfattende. Han skal blot huske, at det krav ikke er hans eget, men at det udspringer af evangeliet, der står over os alle, både kristne og ikke-kristne.

Der er hos os alle – også hos kristne – mange fordomme, som iøvrigt ofte har haft en fremtredende plads i undervisningen om fremmede religioner; f. ex. har man ment at kunne placere muhammedanismen ved blot at anføre, at muhammedanerne havde flerkoneri.

Der skal ikke laves nogen ny verdensreligion med opblanding fra forskellig side, men de forskellige religioners bekendere skal lære hinanden at kende, så de ved, hvad de siger ja eller nej til.

B. Hellekov

Hvem bor der?

Kirken ligger midt i byen, på landet som regel på bakketoppen, med sine tykke mure og tårnet, der kan ses videnom. Den ligner ikke andre huse i sognet. Det må være dette, som bevirkede, at en lille dreng spurgte: „Far, hvad er det dér for noget?“ „Det er en kirke“, lød svaret. „Jamen, hvem bor derinde?“ „Der bor ikke nogen, det er jo en kirke, det er ligesom et forsamlingshus!“

Nu er det jo rigtigt, at i kirken bor der ikke mennesker som i husene. Men den lille burde dog hellere have fået at vide, at kirken er Guds hus. Det betyder netop ordet *kirke*, direkte oversat fra græsk: „Herrens hus“.

Forsamlingshus! Det er kirken i hvert fald ikke. Der samles vi ikke om vore egne sager, men om Gud. Det er ham, som er midtpunktet for alt, hvad der sker derinde. Der taler vi med Gud; salmer, skriftlæsning, prædiken og bøn; det er alt sammen dette ene: Samtale med Gud.

Altså ikke en historisk interesse for ting, som er foregået for længe siden, men noget, som sker her og nu, og som jeg, den enkelte, ikke kan undvære i mit liv.

I kirken står de to „tavsse vidner“, som også forkynder os, at kristendom er nu-tid. Her sker det store og afgørende i vort liv. Her kommer vi til verden som kristne, vi fødes til livet med Gud; derfor kaldes kirken vor *moder*. Og her står bordet dækket, hvor børnene kan samles i det fælles hjem for at spise og drikke den „rejssekost på vejen“, som skal nære og styrke os. Sakramenterne er altså ikke blot nogle gamle ærverdige skikke, men de midler, hvormed Gud gør sin gerning med os.

Herinde i kirken er vi ikke alene dem, vi ser. Kristus selv er dér, hvor vi samles i hans navn. Og vi er fælles med kirken ud over jorden, og vi er fælles med kirken, som har været her på jorden i „den kæmpende kirke“, men nu er hjemme i „den sejrende kirke“ i Guds rige.

P. Høier

En kineser, en hindu eller en mand fra Sydbavæerne vil overdt være sin tro bekendt. En muhammedaner vil frimodigt knæle ned på skibsdækket og bede sin bøn i alles påsyn. Men de kristne? Ja, kan man mon ikke opbolde sig både 8 og 14 dage i mangt et døbt menneskes hus uden at ane, hvilken religion han bekender sig til? Måske man kunne tænke, at hans Gud bed Satan eller Fanden – så ofte hørte man det navn nævnt!

At tro er at gøre

Der har igennem hele kirkens historie været mange stridigheder angående forholdet mellem tro og gerninger, ja, helt fra kristendommens første årtier kender vi eksempler på en betoning af det ene på det andets bekostning, men sandheden er dog den, at det ikke er et enten-eller, men et både-og, med andre ord: man kan ikke være en kristen uden tro, men heller ikke uden at troen giver sig udslag i gerninger. Hermed er rørt ved noget centralt i forholdet mellem Gud og mennesker. Ligesom solen en forårsdag sender sine stråler til en jord, som i måneder har været ufrugtbart under vinterens favntag, og skaber liv, grøde og frugtbarhed, således sender Gud sin nådes lys til en arm og forkrøblet menneskehed og redder os ud af den goldhed og ufrugtbarhed, som fører til åndelig død – hvis vi altså vil tage imod Guds gave.

Det er det store og alvorlige ved at være menneske, at vi har fået et tilbud, som vi kan tage imod eller sige nej til. Og har vi taget imod gaven fra Gud: det store, ufattelige, at vi må være hans børn, er vi i det samme gået ind i et forpligtende forhold, nemlig at leve dette forhold ud i hverdagen, at leve som kristne – ikke i en forskruet og vinkelighedsfjern forestilling om et liv uden synd og fejltrin, men i Guds nådes lys og varme, som trods vore fejl og skrøbeligheder kan gøre os nyttige i Guds store husholdning og give vort liv et indhold og en mening, som kan gøre os til lykkelige og taknemmelige mennesker.

Lad os ønske for hinanden, at vi må tage imod Guds gave til os, og at vi må

have vilje til at gå ind i de opgaver, som lægges på vor vej, om vi måtte findes at være tro tjenere, som hver på sin plads og med sine evner i alvor og tro prøver at gøre det, vi erkender som vor opgave – at vi må leve vort liv i overensstemmelse med det, som vi tror på trods synd og nød og ufattelig lidelse i verden: at Gud har frelsesplaner med denne verden, og at vi er kaldede til at være hans medarbejdere.

★

Når man glemmer sig selv, er man lige ved at huske det egentlige.

Jacob Paludan

Møder i kirkens krypt

Møder for unge

Tirsdag den 27. oktober kl. 19.15.

Tirsdag den 24. november kl. 19.15.

Møder for ældre

Tirsdag den 10. november kl. 14.

Tirsdag den 8. december kl. 14.

Studiekredsene:

„Gudstjenesten“. Leder: civilingeniør E. Brysting. Onsdag d. 4. og 11. november kl. 19.30.

„Kirken og kulturkløften“ fik ikke tilstrækkeligt mange deltagere og er derfor aflyst.

Gudstjenester i Dyssegårdskirken

November 1970

Søndag d. 1. kl. 9 Johs. Bjerrum
(Børne- og familiegudstjeneste)

kl. 10 Johs. Bjerrum

Mandag d. 2. kl. 19 Korshærpræst
Bent Friis

Søndag d. 8. kl. 10 Max W. Olsen

Mandag d. 9. kl. 19 Salmesangsaften

Søndag d. 15. kl. 10 Max W. Olsen

Mandag d. 16. kl. 19 Afdelingsleder,
cand. theol.
Per Salomonsen

Søndag d. 22. kl. 10 Johs. Bjerrum

Mandag d. 23. kl. 19 Johs. Bjerrum

Søndag d. 29. kl. 10 Max W. Olsen

Mandag d. 30. kl. 19 KIRKEKONCERT

Ved *børne- og familiegudstjenesten*
den 1. november kl. 9 synges

nr. 367, vers 1–4: Den signede dag.

nr. 44: Ingen er så tryk for fare.

nr. 414: Du som vejen er og livet.

Ved *salmesangsaften* mandag d. 9. november kl. 19 vil kirkens organist, dr. phil. Povl Hamburger give en kort indledning til de salmer, vi vil synge. Hensigten er med tiden eventuelt at bruge nogen af de salmemelodier, der på disse aftener indøves.

Mandagsaftenerne i Dyssegårdskirken

med påfølgende samvær i kirkens krypt får mandag den 2. november kl. 19 landssekretær i Kirkens Korshær, pastor Bent Friis som taler over emnet: Hvad vi har set med vore egne øjne.

Mandag den 16. november kl. 19: afdelingsleder ved kirkehistorisk institut, cand. theol. Per Salomonsen: Forstår vi gudstjenestens opgave?

Per Salomonsens navn er kendt af mange. Ofte forbindes det med de hyppigere statistikker, der fremkommer om kirkegang og kirkebrug. Folkekirkens problemer har han helt inde på livet i det daglige arbejde, og som sociolog anskuer han ofte tingene fra den ikke altid vane-mæssige vinkel.

Alle er velkomne til mandagsaftenerne.

Ved *kirkekoncerten* mandag den 30. november kl. 19 medvirker „Pro Musica“-koret med Klaus Lyngbye som dirigent. Koret synger bl. a. Palestrinas: Missa brevis. – Dyssegårdskirkens sopran, fru Annelise Vesty Madsen synger Bach, Schütz og Händel. Kirkens organistviker, Kai Ole Bøggild, spiller på orglet værker af Tunders og Bach.

★

*Opbevar kirkebladet, så De
altid har gudstjenestelisten ved
hånden!*